

Sy-li spěwał,
Pilne dźelał,
Strowja će
Swójny statoki
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróchny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swérne dźelaš
Wśedne dny;
Dźeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će. F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa żo kóždu żobotu w Gsmolerjez knihiežiszeženai w Budyschinje a placzi schtvrtsletnje 2.— hr. bjes porta.

5. njedž. po 3 kralach.

Efes. 1, 3 6.

Sa zyrkej! Sa ponowjenje Kénjesoweje zyrkuje żo možy wschodze hibaja — to rěka niz sa tutón templ, w kotrymž žo thđen iwo thđzenja natwarjamy, ale sa shromadžisnu kischezjielow, kotrež hebi nowe waschnje žiwjenja pyta. Tak w evangelistickich krajacach wschodze, tež w naszej Tatskej, žamo w naschim herbskim ludu! Lud, tež nasch luby herbski, žada sa ponowjenje jeje schalta iwo wschodnože a wjednistwa horfach hacž do naschich prjódksztajerstwów, žrobodu, wožiwjenje, pschecžiszeženje, s možam ievangelia po nowym czažu. Tam žo wo biskopu krajnym jedna, tu wo fastupjerstwach a pomoznizařstwach wožadow! Njech je tak, jeno żo zyrkej duchominje s tym dobydże, hdźż ſmoniownje wjazy žobudželazych rukow dostanje. So jenož žohnowaze wéri, s wyżoka požylnjowanem, psches hlowu kaž stanu dzeja. W telej myſli njech nam iapostol Pawoł w liscze Efasiſkich, kiž je tak prawje liſt sa zyrkej a wožady, tola piſche, jako hlow žo nasch czaž:

Bóh je naž požohnował se wschém duchownym požohnowanjom psches Chrystuža po žwojim prjedywustajenju!

Požohnował! Kajki rjany czaž kmy w lécze meli. Lěto, sęczo spodobanja, plodnosće a žohnowanja! „Tak dolho hacž ſem'a steji, njedyrbi pschestacž kwy a žně, léczo a syma!” A hdźż we naschich stronach syma tſchessa, so žiwjenje wonkach wotpočzuje, dha na druhzej polozjy nascheje ſemje žně džerža a plodn s polow a ſchomow nutsbjerjeja. Dobrota teho Kénjesa niždy ſonza nima! Tola hľubje: „Žaneho rjenskeho žlowa w starym testamencze njeje hacž žohnowanje” — je nichčo prajil! Stawiſny

prěnjeju čłowjekow žo hižo s tym pschisponijenjom ſapocžnu: „Bóh požohnował jeju.” A historia patriarchow ma w tym žwojje žwoje dokonjenje: „W twojim žymjenju budža wschitke ludy na ſemi požohnowane.” Bóh je naž požohnował, — ſe pschistupom k profeczi a Sbóžniķej žwojego luda, kiž pschiniſe „lhudym evangelion, roſbitym ſahojenje, ſwiaſanym wotwijaſanje a ſpodobne lěto teho Kénjesa.” Kielko možy, trosčta, jažnosće a wjeſelioſće je žo žorličo, hdźez je Jezuž pschischoł a hisčče pschikhadža. Čłowjekojo žo wožobacža w Bosy a w tym Wótzu, žo ſměruja pschi luboſežach, žylſach a dwělach kudeho žiwjenja. Žim žo ſemja jako městno nadžije ſjewi, hdźez je kražnje dželacž a ſpěwacž! O kajka kražnosež, hdźez dusche žo w tym Kénjesu wot wschęch ſmutskownych ſwiaſkow žwobodne wjedža: Ženo takle ſpěwa:

Schtož pytał žym tak dolho ſtyskniwje,
To nětko je psches Chrysta žmiercz mi date,
Nětk žiwjenje mami wěcznje w tym Kénjesu žwiate,
O derje mi!

Schtož mohł takle ſ zykleje dusche ſpěwacž: „O derje mi!” Fa- poſchtol Pawoł wyska: „Požohnował ſe wschém duchownym po- žohnowanjom.” Pytažy to ſhoni, — žadazy namaka — tole du- chowne žohnowanje! Kóždy, kiž je ſbože něhdź hižo ſe ſe- ſum doſtało, niz tym nahladnym, ſamožithym a ſdatym ale ſ tym ſnadnym, potrjebnym a ſazpiwanym! Sažo je czaž pschischoł, hdźez ſe wſhemu ludu ſbože a žohnowanje poſtlicžuje. Ženo budžem ſe ſwierschne ſmyžleni a prōſnje ſloženi. Moj herbski ludo, ſběhni žo po požognych wótzow waschnju ſažo, ſo by to duchowne, niz to czělne jenož ſa žwoje wjeſele, wažne ſubko a ſoſcht měl, ſo by to njebijſte niz ſemje jenož k wěrnemu ſpo-

lojenju žadač! Hlaj, tam khora, kiz mějesche nad pwojim kóžu schpruch pižajo: „Wón je našch mér.“ Kschesčijenjo, to budž hežlo wulskich kóžlow. Stara, njepšchemerjata wéra, so s wutroby zo džakomije žórlí: Khwalený budž Bóh a tón Wótz našchego Knjeſa Žesom Khrysta!“

Hdyž psches kruku ſymu džemý, waž tola Bože klončko husto wohrjewa. Njeje jeho miloſć nasche ſradowanje, so psches někotre hodžiný doſho zo woschewjeni ſacžuwamý? Tajka mila móz je tón jedyn ſa cžlowjetwo, kiz je zo ſwětlo ſwěta mjenowat! Nasche kherclusche Žesuža jačo ſwětlo a klonzo doſcz wubehowacž njemóža, kaž tutón (719) praji:

Ty, ty by to klonzo kražne, kotrež ſi Boha ſekhadža,
A nam dawa ſwětlo jažne wſchego Bójskoh pósnačza.

Hdyž maný jeho dha ſym cžlowjekojo dobreho ſpodobanja.

Gſlyſch jo hischeze k telej poſlednej njedželi, kiz wot hód jažnoſć dostawa: „Wſchitka Boža miloſć zo psches wſchě cžazh w Žesužu do ſwěta wuliwa a cžlowjekojo zo ſ nim požohnowani wjedža. Njeſkoržmý tač wjele na hrosne cžazh a ſlych cžlowjetow. Kaž křiedž ſleje ſym klončne pruhi, tač Šbóžnikowé ſbože křiedž ſwěta zo troſhtniye blyſčci. Prajeze, wj Boži, lubi, ſi Pawołom: „Bóh je naž psches Khrystuža wuſwolil, ſo bychmi kwojecži byli a bjes poroka psched nim w luboſći!“ O, poſluhajeze, pójceze zo ſi wěrjazymy wſchěch cžazhov ſjenocžicž. Kaž wjele je tež ſmylkow pschi naž, Bóh naž tola bjes poroka widži! Njeđyrbí džecžo ſ tym ſpoļojene bjež, ſo je ſ nanom ſ jena pschi wſchěch njedočenjenoscžach, kiz zo wſchědnie ſjewja w jeho klonwach a ſkutkach! Hor zo luboſć bratrowska! Etwjerdz zo ſwiaſk duchowneje jednoth w Knjeſowej woſkadže a zyrkwi. My ſměmý ſ japoſchtolom myſlacz: „Wón je naž wustajil k džecžatſtu psches Žesom Khrysta!“ O ſo byli džakomije džecži Bože! Hischeze junfróč ſ zykej wutrobu: Khwalený budž ſa to Bóh a tón Wótz wſchego Knjeſa Žesom Khrysta!“

S Khwalenjom Božeje wulkeje ſmilnoſče Pawoł liſt na Efeſiſkich ſapocžnje a to ſi wohſebitym wýžokim ſahorjenjom, hdyž tačku miloſć jako wodžerku ſwěta a cžlowſteje historije počaſuje. Schtó mohl ju wopihacž a domuſlēdziež? „Bóh je naž wuſwolil psches Khrysta, předy dyžli ſwěta gourt ſaložený bě.“ Njeđopomniſch zo, Kschesčijano, kaž Žesuž podomnje rěči: „Předy dyžli Abraham bě, ſym ja.“ Abraham požohnowanje pschinje, ale wjetſche Khrystuž! A tutón zo napoſledě modli: „Pſche-kražní mje, Wótce ſ tej kražnoſču, kotrež pola tebje mějach, předy dyžli ſwěta a jeho běh, cžlowjetwo a jeho roſwiwanje w ſwojej ruži, hdyž na ſwěcze tež nam zo himaſ ſda! „Wón je naž ſebi předy wustajil.“ Bože hnadne předy wuſwolenje a wuſtajenie budž ſkała zyrkwi! Ženo wohladaj ſakón, kiz psches ſemíſke ſakonje, tež psches poſtajenia nam njepſcheczelnych wýſch-noſčow dže! Šakón? haj tola wulkotny! Boži wotroček rěči — a to je dženža to poſlednje a ſ molom najwyschſche — wo Khwalbje teje kražneje hnady! W tym lubowanym Šymu Božím je Bóh grunt luboſče a ſmilnoſče ſaložil, kiz wſcho pſchětwa-je, ſchtož cžazh a hrěchne možy napschecživo ſtajeja! W hnadže je rada!

Khwalena budž twoja hnada a ty wózna wutroba,
So cži našcha žaloſč wſcha jara ſchla je k wutrobje.“

S tajkim wuſnacžom do lěta a do pſchichoda! S tuthm ſdžer-žiſch zo, zyrkej a ty, ſerbſki Kschesčianski ludo, k twojej ſbóžnoſči ſamjeń.

Snaja adventiſtojo evangeliſion?

Podawa farař Rěſbarf-Poſchiffi.

Pſchispomnjenje: Hacžrunje ſym loni dróbnischeho wo „adventiſtach ſedmeho dnja“ pižali, wosjewjamý tola tu ſezeho-

wazh naſtarok, doſelž adventiſtojo bóle a bóle wuſtupuja a Kſcheſčijanow ſoja, tač w Lubiju, Wóſborku, Budyschinje, ſwoje we naſtaroku mjenowane ſpižy roſſchérjeja wſchudžom a naſchi ſſerbi dawaja ſa nje kaž ſa jich „mižionſtwo“ hrivnu po hriwne a tač ſa roſſchérjenje jich wopacžneje wucžby mjes nami žamými. Tuto „mižionſtwo“ adventiſtow nima ani najmjeňſcheho cžiniež ſ naſchim „mižionſtrom mjes póhanami“ ani ſ naſchim „ſmutſtowym mižionſtrom.“ Ně, kóžda „dobroežiwa“ duſcha, kotrež tu hrivnu ſa „Herold der Wahrheit“ abo ſa druhé podobne ſpižy dawa abo ſa te wot nich porucžene „mižionſtwo“ dawa ſwój pjenjes ſa to, ſo bych ſi ſe ſchecživo naſchej Kſcheſčijanskej zyrkwi wojowacž mohli a pſchecživo naſchej evangeliſkej wucžbje, kotrež zo jenož na evangeliſion ſložuje. A to ſame cžinja a hischeze wjazy cži, kotsiž k adventiſtam do jich pſchednoschłow porjadnje běhaja. — Duž njech kóždy tute naſtaruki ſwěru cžita a tež druhim podawa, k temu ſwěru bibliju cžita, Bože klužby a bibliſke hodžiný woprytuje! Pſchirunaj: „Pomhaj Bóh“ 1921 čo. 24 a d.!

Nasch ſerbſki ludo haji w ſebi ſ datova ſem wutrobnu luboſć ſa ſtronkowne mižionſtwo. Bohače ſkladuje kóžde lěto darch ſa „mižionſtwo“. Schtóž je ſam w Žesužu mér duſche naſmakač, pomha rad, ſo by ſo zyrkej Knjeſowa tež njeſ póhanami twariła. —

My ſym pak to nětſle živi w džiwnym cžazu. Kaž to we ſemíſkých wězach ženje teſko jebanja a kže bylo njeje, kaž runje nětſle, tač tež w njebjeſkých wězach nětſle wjele jebarom wuſtupuje, po ſdacžu pobožnych, kotsiž wudawaja, ſo ſu póhli Boži. Pod tym tač rjenje klinčazym mjenom „Advent-Miſſion“ wuhotuja wulke ſhromadžiſny. Tač někotry Kſcheſči'an ſebi myſli: to dyrbí tola něſhto dobre bjež, pſchetož to ſviſuje wěſeze „mižionſtrom“. To pak zo jara moſiſh! „Advent-Miſſion“ nima ani najmjeňſcheho cžiniež ſ naſchim „mižionſtrom.“ „Advent-Miſſion“ je wjele bóle „ſekta ſahubjenja“, kotrež cžlowjekow ſawiedže do jara ſtraschňych wopacžnych wucžbow. Wona je tehodla tač ſtraschna, doſelž ſwoju wopacžni wucžbu ſměſha ſe ſlowami bibliji, tač ſo ſamo tač někotry na bibliju ſo ſložowazh Kſcheſčijan popadnhež dawa w ſyčazh „adventiſtow“ abo, kaž tež rěkaju, „žabbatiſtow.“ Pſchi tym po-myſlmy ſebi na to, ſo ſamo tež cžert na bibliju powoła, tač husto, hacž móže ſ tym někoho ſphytowacž a ſawjescž. Pſchirunaj Luk 4. Že tehodla ſa kóždeho Kſcheſčjana muſne a wažne, ſo wě, ſ wotka „adventiſmuſ“ wuſhadža a ſchto wón chze.

1. Štraschna pſchedſtavuſna adventižma.

Tuta ſekta wuſhadža ſ Ameriki. Formař abo bur William Miller, — narodži ſo 1782 a ſemrě 1849 — wuſtupi po lětech mjes 1830 a 1840 ſjawnje a pſchipowjedashe ſe ſahorjenoscžu: „Kónz ſwěta je pſched durjemi, Bóh je jemu pschi jeho bibliſkých ſtudijach mo Dan. 8, 14 počaſl, ſo Žesuž Khrystuž mjes 21. měrzon 1843 a 21. měrzon 1844 ſažopſchiňdž. Týžazh pſchisamkňchu ſo tutej wucžbje. Wſchě zyrkwi, kotrež njeběch ſe adventiſtſke, mjenowachu „Babel“. Wſchitzh, kiz ſ adventiſtami njewěrjachu, bě ſahubjenje wěſte.“

Hacž nanajwysche napjate bě to wocžakowanje tych wěrjazych adventiſtow. Tačo běch ſo w ſymje 1843 a 1844 hischeze ſ měħazh hacž do teho tač žadoſčiſtve wocžakowaného podeňdženja, ſasta jich to, wjele ſe ſwojim dželom, roſdawa ſwoje ſubla a wocžakowashe, běku draſtu wobleczeni, hodžinu, kotrež by jim teho Knjeſa ſjewika. Tola tón džen ſchiniňdž, a tu bě a ſo miny, haj wjazy tych dnjow hischeze pſchiniňdž a ſo miny, ſamo thdženje a měħazh, Khrystuž pak njepſchidnje. Bě to ſle, jačo cži ſjebani wostroſbnich! Miller ſam bě zyke ſnicženy!

Tola s nowa dachu ho do liczenja! Be ho to dyrbjala, — tak zebi to myzlaču — węsze mała smyłka pschi wobliczenju stac! Weso! tak mohlo to hinač bhez! Tak rěka to tola pola Mattheja 25, 5, 6? „Fako pač ho tón nawożenia połomdži, buchu wone wszech sparte a wuznichu. Wo połnozy pač sběže ho wołanje: „Hlaj, nawożenia dże! Džicze won jemu napszeczimo!” Potajkim pschiindze nawożenia połdnja posdžischo! „Dżen” pač be — tak to měnijachu — telko, telkož „lěto”, taž to Hesekiel 4, 6 a 4. Mójs. 14, 34 połasuje. Be to wulke sahorjenje, s kótrymž tuto wunamakanje witachu! Ssamo dosrawjene plody njelhowachu domoj, jako ho tón s nowa wobliczeni czasz pschiibliżowasche! Czim bóle porażaze be to nowe porażenie! Jezuż Chryst sażo njeprzeczne a sożo spósnachu, so hu sjeban! Werność sežini ho to złoto, nam sapiszane Rom. 1, 22: „Hdyż hu ho sa mudrych měli, hu ho błaſni sežinili!”

Wjèle jich nětk sapadny do sňawneje njevěry, druhý stupichu sažo do zyrkweje wróćzo. Tola bě jich pschezo hischeze zyla czerjoda, kótraž pschi adventistiskej wuczbje wosta a sa wujaznenjem phtasche, czechodla Jezuż Chrystus njebe pschischol, město teho so bych u ho wschitzu podczisnycz dyrbjeli zyle jažnje roswuczązem u złotu biblije, 5. Mójs. 18, 22: „Hdyż profeta rěči w mjenje teho Anjesa, a tola ho to njestanje a njeprzeczne, to je złoto, kotrež tón Anjes njeje rěčał, tón profeta je jo s krobnej horodczej rěčał, tehodla njeboj ho jeho!” a tehorunja złoto biblije Math. 24, 36: „Wat teho dnja pač a wat teje hodziny njeve nichto, taž jandzelio w njebjiebach niz, hacž jeno žam mój wózt.”

Ahorjate wuwicze adventiskma.

Mjes tymi, kotsiž ho psches wuwostaeze Chrystużoweho pschikhada wottraschicž njedachu, bě tež žonska, s mjenom White, semrě 1917. Tuta wustejesche ho na to, so by tutu psched zylkym kówtom tola hjo žudżenu a sažudżenu wopaczni wuczbu sfierzala. Wona sežini mjeniżu „wunamakanje”, s pomožu kotrehož adventistojo ženje wjazy do teje wuwostaeze pschiniež njeatrjebachu, so dyrbjeli pschidacž, so hu ho molisi. Kotre je to nětk to wunamakanje tuteje žonskeje?

White rjełny: to wobliczenje Millerowe je zyle prawne. Molil pač je ho Miller w tym, so je semja „ta žwiatniza”, kótraž ho w žaniym czasu spali abo s wohenjom wucziseži, schtož, weso, sažopszeczne Chrystużowe we zebi wubjani! je Ldyż Dan. 8, 14 wuložujesz, nježmęsch 2. Pětra 3, 7 a 10 sa to trjebacž ale 1. Pětra 4, 17: Niz semja ale njebjieža hu ta žwiatniza, kótraž dyrbj cižsczena bhez!

Hacžrunje biblija jažnje dosež wupraji, so w njebjiebach žanego ruma njeje sa hréč a so nicžo nječiſte do njebjia njeſanđze, dha tola tež tuta wopaczna wuczba wérjazych namaka. Wat czechu pač dyrbjachu to nětk njebjieža wucziszcene bhez? Wat rosonnoſeze žabata wotwyczenja, praji White, wat rosonnoſeze teho, so bu njedzela wustajena. Žene „widżenje“ bě jej to wujaznilo, so Jezuż Chrystus nježmęsch w lécze 1844 pschiniež na semju a to tehodla, dokelž kóhesczenjo niz žabat ale njedzeli žwyczažu. Wat lěta 1844 žem nětk Jezuż Chrystus wuszmórni je s knihow žiženja mjeni wszech tych, kotsiž žabat nježwěcza, njech tež hewak do Chrystuža wérja! Hdyż budze zyle čłowjestwo warnowane psched dyrbjachom, so žabat nježwěcza, potom móže Jezuż pschiniež k žudżenju na semju. To snamjo teho žwercza (Sjewj. Jana 14, 9—11) je „žwyczenje njedzele.“

Hacž do lěta 1861 njemějachu adventistojo žanego wulkeho pschiwiska. W tuthym lécze sažochu knihowenju, psches czož wopaczni wuczbu daloko rosschérjachu. Posdžischo sažochu tu taž mjenowanu „Internationale Traktatgesellschaft“ w Hamburgu. S wulkej liežbu pschižahuja do wžow, so bych u ludžow pižma nanusowali a wopaczni wuczbu rosschérjeli. Napízma jich knihi

hu s wjetšcha tajle, so ludži prawje wabja, n. psch.: „Jesužowe žiženje“, „Stawisna japoščtolow“, „Sbóžnoprajenja“, „Sslužba jandzelotow“, „Widżenjewidżer na Patmos“ (Eher von Patmos), „Weschčenja Danielowe“, „Sswēta stawisny w fwětle biblie“, atd. S hromadami rosschérjeja tež cząžopiszy, taž „Gute Gesundheit“, „Zionswächter“, „Herold der Wahrheit“ a sa dzěčž „der kleine Freund“. Pschi ihm proscha tež sa „misionstwo“, weso je to misionstwo sa adventistow, s kótrymž jich wopacznu wuczbu rosschérjeja.

(Pschičodnje dale.)

Sokrates.

(Skončenje.)

„Duz hlej!“ rjełny tu Sokrates, „s tajkich mužow pač tola wobsteji lud Athena! Ty ho tehojenotliwego njebojisch, tak mohi dha ho ty jich, hdyż hu shromadzeni, bojecz?“

Sokratowi schulerjo hu nam zylu kopizu tajkich rosmotwienjow Sokrata wukhowali. Woni běchu jemu s zylę wutrobu pschikhileni a wižachu na nim. Rad skomđichu wszech swježlenja, jeno so móžachu pschi kwojim wuczjerju bhez. Prjedy nasponujenih Antisthenes kóhescze džen wote dnja pol mile daloko do města, so by pschi Sokracze bhez mohi. Druhi młodženž, s mjenom Euclides, bě tak laczny po wuczby Sokrata, so jara husto, žamo s Megara do města pschikhadžesche, a Megara bě wo 4 mile sdalene, jenož so by sažo na džen pschi kwojim wuczjerju pschebiywacž mohi. Zako ho potom sta, so Athenszy wobydlerjam Megary fastup do města Athena sažachu — mějachu hidu, — a žamo žmijertne khostanje postajichu sa tych, kótrymž bych u sažapili, dha tola Euclides ho njeda wottraschicž. Na žonsku pschewoblekanu žwerti zebi na wjeczor ho psches wrota do města žunycz, jenož so by Sokrata žlyšchal. To jeho žamo žmijertne khostanje wottraschicž njemóžesche.

Aeschines běše kudy mějach. Žadasche zebi jara, so by pola Sokrata mohi schuler bhez, nježměri pač zebi, so jemu bližicž, dokelž bě kudy. Sokrates pytny, schtož zebi Aeschines pschewesche a ho jeho woprashcha: „Schto ho to pschede mnubojsich?“

„Dokelž niežo nimam, schtož bych tebi dacž mohi,“ wotmolwi Aeschines.

„Ei!“ rjełny Sokrates, „Nježmęsch ty žam niežo? Njedach dha mi ty něcht, hdyż ho mi žam dasch?“ Tak bu Aeschines žwerny schuler Sokrata.

Kas džesche Sokrates psches město. W hussim pschekhodže setka Xenophona. To bě rjany młodženž a lubjesche wjèle. Sokrates chrysche rad, so by jeho sa schulerja měl. Duz jemu tam kij do pueža tylky. Xenophon posasta. „Praj mi tola, rjełny Sokrates, „hdyže miku kupyjesch!“

„Na wifach!“ wotmolwi Xenophon.

„A hdyže woli?“ praschesche ho Sokrates.

„Tež tam!“ bě wotmolwa.

„Hdyž pač džes, so by dobrý a mudry bywał?“

Xenophon bu satorhneny. „Pój se mnui!“ džesche Sokrates, „ja chzu czi to pokasacž!“ Wobaj buschtaj najlepšej pschedzela.

Tak mějach Sokrates džen wote dnja czerjodku młodženow wokoło zebje, kotsiž pilnje wulnychu. Mjes nimi bě tak nětore, kotrehož hu posdžischo do najzławnišich mužow stareje Grichiskeje licžili. Ssawia Sokrata bu daloko a schero ko rosnježena a žamo měšchnizy w fwjathym měscze Delphi wuprajichu, so je Sokrates najmudrischi čłowjet.

Syrfej a stat.

Prózowanie Sserbow wo jich spomóžne zyrlwine sarjadowanie w saksej Lužizy je wuspěcha mělo, njech tež niz dopjelenja pschezo namakało. Synoda je 25. januara namjet wubjerka pschijala, kotrež ma ſo tak: „Pſchi wudaczu we wuſtawie § 33, wotdzel ſ naſpomnjeneho ſalonja ma ſo na pschede Sserbow po móžnosći džiwalz a pschede wſhem ma ſo roſponnicz, ſak mělo ſo ſwěſcziez, ſo w herbſkoněmſki a němſkoherbſkých woſadach mohlo ſo práwo zyrlwineho radžicžela psches jeneho herbſteje rěče mózneho duchowneho (zyrlwineho radžicžela abo naměſtnika zyrlwinſkeho radžicžela) wukonjecz.“

Knies president dr. Vöhme budže ſe Sserbami wo jich pschedzach a žadanjach dale jednacž.

W tutej wězy je dale džekala herbſka ſhromadžisna w Budyschinje 25. januara a ſa ſakkad dalscheho jednanja 4 dypti poſtaſila:

- a herbſka ſuperintendentura.
- b ſjednoczenje wſchēch herbſkoněmſkých a němſkoherbſkých woſadov w Sakſkej do jeneho woſebiteho ſwiaſka.
- c herbſki synodala.
- d herbſki ſuperintendent ma ſo woličz.

S dobom bu „wubjerk evangeliſkých Sserbow“ wuſwoleny, kotrež tuhwiſlu ſe ſydom Sserbow ſe wſchēch kónčin wobſteji. Je hido 30. januara w tutej wězy dale džekala. Tutón wubjerk je nuſny a wažny. Njech wón wſcheje móžneje pomožy a podpjeru namaka a njech ſo jemu jeho dželo derje radži, nam Sserbam ſe žohnowanju Bohu ſe cjeſczi! —

Pſchi ſbéraniu zyrlwineho dawania po nowym waſchnju, je ſo wulkí njedostaik wukopal, kotrež je wulkim kaž malým woſadam ſe ſchodus, nijenujz, ſo eži wobſedzerjo ležomnoſczow, kotsiž we woſadze njeſhyda, ſwoje dawanie tež do woſady njeplacza, ſu to woſebje rycerſkuſla. Tak ſhubi po tutym poſtajenju na pſch. jena mała woſada dawki ſwojeho jenicžkeho rycerſkuſla a druhich kuſlow, kotrež ma rycerſkuſle, jena wulka woſada 4 rycerſkuſla, a pſchi wſhem ſdacžu placži to jedyn rycerſkuſle ſwoje dawki w Bruskej. So by ſo tole, hinač ſarjadowale, ſa tím dyrbjale ſtacž niz jeno zyrlwine woſady, ale tež ſchulſke a politiske gmejny, tež tute ſu ſchłodowane.

„Ja chzu tebje požohnowacž a ty budžesč požohnowany.“

Njebo Věnik běſche w Stróži pola Rakez ſwěrny a wěrjazy wuczeř. Sſwoje woſebite wjeſele mjeſeſche na hodownych khoralach. By tež ſam ſłowa a ſchtucžki ſwiateho píkma ſe ſpěwanju ſestajak a je potom ſe ſwojimi ſchulſkimi džecžimi ſpěvat. Hacžrunje bě rodženy Němz, lubowasche tola herbſku rěč a rěčesche a wuczesche a ſpěwasche tež herbſki. Wón ſemrě 77 lětny w ſečze 1900.

Hody 1920 hraſachu ſchulſke džecži w Stróži hodowmu ſtawisnu. Žako běchu ſkóncžili, wuſtupi ſe ſkředžisny pſchihladowarjow njeſnaty něhdze 60 lětny muž a praschesche ſo, hacž ſměl tež jedyn hodowny herbluſch ſanjescz. Wěſo ſo jemu do woli. A wón ſaspěva, nutrny, hnuth a poſlucharjow hnijo po džiwnym hloſu tón ſhwabny herbluſch jandželow: „Cjeſcž budž Bohu we wylkosezji, měr na ſemi a člowjekam dobre ſpodbavanje.“ A jeho ſpěw wopravdže natwari tych pſchitomnyh.

Schtó bě tutón muž a ſ wotkaſ mjeſeſche ſwój ſpěw? Něhdusi ſchuleř Věnikowy, ſyn němſkeju ſtarſcheju, kiz bě wo wžy w ſchuli trochu herbſki naſuňy, ſchulu wukhodžiwschi paſ

Stróžu wopuſtežil a ſo w němſkim měſeſe, w Draždjanach, horjedžeržaſ. A tutón Němz njebe ſabyk tón herbſki hodowny herbluſch, kotrež běſche něhdy pola Věnika wukný, a po lětech ſo do ſwojeje domiſny wročiwiſchi a do hofczenza ſastupiwiſchi, hdež ſo wot džecži hodowna hra hrajeſche, cjujeſche ſo hnydom naſavjeny wot ducha, tón herbluſch ſanjescz. Kiz běſche něhdy jako džecžo wukný, k ſwojemu a druhich ludži natwarjenju. Žak derje běſche wukný, wobkhowaſ a pſchi ſkladnoſeži naſožit! Kajſe žohnowanje je měl wot ſwojeho pobožneho wuczeřja a ſak bu tón pobožny wuczeř hiſceze po ſwojej ſmicerži pſches njeho ſe požohnowanjom ſa pſchichodny narod!

R. ř.

S blifka a ſ daloka.

Kantor Kito Schwjela, redaktor a wudawař Bramborſkeho Zaſnifa je 26. januara tuteho lěta ſ tuteje cjaſznoscze wuſchoł, dozpiwiſchi nimale 86 lět ſeimſkeho živjenja. Žak ſaſidžene lěto to nam bjerjesche ſwěrnyh herbſkých wótczinow, ſak to tež to nove ſapocžina, njech tež tu wuſnacž ſměny a dyrbimy, ſo je ſe Schwjelu nam jedyn woteschol, kotrež je měl tych lětow poſnu měru a runje ſak teho džela a teje próz̄ ſopatu měru. Ale wodžer a ſtarſchi naſchich Delnjołužiſkých Sserbow je nam tola nim ſo minył. A ſak žarujemý my Hornjołužiſzy Sserbjo ſ naſchimi Delnjołužiſkanami a pſchede wſhem ſe ſaſostajeñnymi tuteho wótczinza ſa nim, niz paſ hinač, hacž ſo ſa nim woſamý jene wutrobne: „Měj džak do věčnoſcze!“ — Kito Schwjela bě herbſki ſyn, rodženy 21. februara 1836 w Gaspach pola Kroczebuſa. ſſwoje přenje wuczeřſke ſaſtojnſtvo ſaſtarasche w Žargonju wot lěta 1856, w ſečze 1861 pſchedydl ſo do Wóžlinka a we ſečze 1866 do Skjarboſchza. Tam je hacž do lěta 1910 ſ wuczeřjom a ſantonorom byl a ſak ſwoje 54 lět we ſchulſkej ſlužbje dokonjal. W ſečze 1910 pſchedydl ſo na wumjent do Kroczebuſa. Wjazy hacž 54 lět paſ, móžech praſicž ſwoje ſylo živjenje je ſtaſ we ſwěrnym a pilnym džele herbſkeho luda a je byl bjes delnjołužiſkimi ſpišowaczelemi najpiſniſhi a najſwěrniſhi. Jenicžke delnjoherbſke noviny „Bramborſki Zaſník“ wudawasche 50 lět a dokonja ſ tím plödne dželo ſa ſdžerženje Sserbowſtwa w Delnjej Lužizy. Tež herbſkých knihow manu wot njeho, ſak: „Nowſche wojske wobraski ſ toje pſchuskoawſtriſkeje wojny 1866.“ — „Nikodemusowe knigly, 1867.“ — „Frýzowe pſatkaſte knigly 1895.“ a druhé. Tehorunja je najwjazy ſobu džekala pſchi herbluſhovych knihach. A tež „Lužiza“ je nastawki wot njeho woſewjała. ſe jenym ſłowom, herbſki muž, kiz ſwoje možy ſwojemu małemu to bědžazemu ludej wěnoſasche ſwěrnye hacž do ſmicerže, je po woli njebjeſkeho knjeſa ſwoje doſholſtne dželo ſložil! Boh ſtřeſ ſpožč jeho džekali měr we věčnoſczi! —

Bamž Benedikt XV. je 20. januara tuteho lěta w Romje ſemrě. 4. ſeptembra 1914 bu ſa bamža krónowaný. ſe jeho mjenom budže ſjednoczenje wobnowjenje Mischnjanského biskopſtwa w Sakſkej. 2. februara wotměje ſo konſlava, t. r. kardinalojo budža w Romje noweho bamža wolicž.

Liftowanje. M. w Hr. ſa ſeptuagesima. — M. w Ba. ſa ſexagesima.

Samolwity redaktor: ſarač Wyrgacž w Nožacžiſzach.

družſtvo ſ wobm. rut. w Budyschinje.

Cžiſcež a naſkad: Gsmolerjez knihicžiſhceřnja, ſap.